

Jag har lärt mig att tyda älvens tecken och jag kan kommunicera med den tvåspråkiga älven (väylä) med mina sinnen och mitt ärvda hem-språk.

Älvens tecken är från skyn lånta, men också egna, älvens egna, som i färg återspeglar envigen mellan den tornedalska gryningen, morgonen, dagen, kvällen, skymningen och natten,,, envigen mellan det tornedalska ljuset och mörkret, kölden och värmen, envigen mellan den tornedalska våren, sommaren, hösten och vintern, envigen mellan liv och död, den eviga strömmen söderut, mot havet, åderlåtningen....

Alla har väl sitt Smultronland på jorden. Att som jag få leva vid en älv (väylä), vid ett landområde med en massa holmar (saaria) och små biälvar (pudas) till huvudälven (Tornion väylä), är berikande. Att få uppleva detta, att vattnet alltid är i rörelse, alltid är på väg, på väg någonstans, på väg mot havet som påfylls med syrasatt nytt vatten eller kanske är ursprunget till dess egna tillbakakommande vatten, som under heta sommardagar dunstat upp i himlen, kretsat omkring jorden och nu åter som vatten flyter in igen, att få uppleva detta är att känna livets åder pulsera. Det området, det är mitt Smultronställe, mitt Saariland, och jag själv är saariländaren, saarilainen eller saarilander. Det är här vid älven, vid Saariland som jag är född, här har jag vuxit upp, här har jag formats, fått mina första värderingar och här kommer också jag att bli till jord, liksom mina fäder blivit, här på kyrkudden vid Torneälvens strand invid mitt smultronställe, Saariland, mitt i Hietaniemiälven i Hietaniemi socken.

